# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 44225**

гр. София, 11.11.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Трето отделение 66 състав,** в публично заседание на 03.11.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Теодора Василева**

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10654** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. И. Б., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], подадена чрез адв. К. П. Т., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003854 от 28.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на заповедта поради неправилно приложение на материалния закон, неизяснена фактическа обстановка, липса на достатъчно конкретни мотиви, несъответствие с целта на закона и нарушение на принципа на съразмерност. Поддържа се, че не са доказани всички предпоставки за прилагането на мярката, включително конкретното основание за служебното прекратяване на регистрацията, уведомлението от Гаранционния фонд, въз основа на което то е извършено, и застрахователният статус на автомобила. Сочи се, че отбелязването в информационната система и съставеният АУАН не освобождават органа от задължението самостоятелно да установи относимите факти. Изтъква се, че жалбоподателят не е собственик на автомобила, липсват данни да е знаел за служебното прекратяване на регистрацията и да е бил уведомен за него, както и че автомобилът е разполагал с регистрационни табели и документи. Оспорва се необходимостта от ограничаването на правото му да управлява МПС при липса на индивидуална преценка на конкретните обстоятелства.

С допълнението към жалбата от 08.09.2026 г. се поддържат изложените основания за отмяна и се представят документи за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ и извършен технически преглед на автомобила.
Претендира се присъждане на разноски по представен списък, ведно с договор за правна защита и съдействие.
Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, се представлява в откритото съдебно заседание от главен юрисконсулт М., която оспорва жалбата. Моли жалбата да бъде оставена без уважение и претендира разноски в минимален размер. Със съпроводителното писмо, с което е изпратена административната преписка, е направено възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:
Съгласно приложената регистрационна справка от автоматизираната информационна система на МВР за лек автомобил „Я. Е П.“ с рег. [рег.номер на МПС] на 30.06.2026 г. в 04:00 часа е отразено служебно прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за липса на застраховка „Гражданска отговорност“.
На 24.07.2026 г. около 15:35 часа в [населено място], по Софийски околовръстен път, с посока на движение от [улица]към [улица], пред № 68, жалбоподателят е управлявал посочения автомобил, собственост на К. Р. П.. При извършената полицейска проверка е установено отразеното служебно прекратяване на регистрацията. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия GA № 5858761 от 24.07.2026 г. Управлението на автомобила е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предложение първо от ЗДвП. В акта е отразено изземване на две регистрационни табели и свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК]. Жалбоподателят е подписал акта с отбелязване, че няма възражения, и е получил препис от него на 24.07.2026 г.
По административната преписка е приложено саморъчно писмено сведение от К. И. Б., в което заявява, че не е знаел за изтичането на срока на застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобила.
На 25.07.2026 г. за автомобила е издадена застрахователна полица № BG/22/126002580587 на ЗК „Лев Инс“ АД, със застраховащ К. Р. П., с начало на покритието от 11:18 часа на 25.07.2026 г. до 23:59 часа на 25.07.2027 г. Представена е сметка № Р024045966 от 25.07.2026 г. за застрахователната премия в размер на 166,41 евро, в която е отразено заплащане на вноската и че полицата е платена до 25.07.2027 г.
Приложената регистрационна справка от АИС на МВР отразява служебно възстановяване на регистрацията на автомобила на 25.07.2026 г. в 10:43 часа по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за валидна застраховка „Гражданска отговорност“, като е посочена полица № BG/22/126002580587.
На 28.07.2026 г. полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издал оспорената Заповед № 26-4332-003854. Като фактическо основание е посочено управлението на автомобила на 24.07.2026 г. около 15:35 часа, когато той е бил със служебно прекратена регистрация от 30.06.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд.
При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:
Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна, адресат на обжалвания акт, имаща право и

интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол акт. При липсата на доказателства за съобщаване на заповедта преди подаването на жалбата не е установено изтичане на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
По делото е представена Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. С т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП.
Процесната заповед е издадена от П. Х. П., който съгласно представената Заповед № 513з-9570 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР заема длъжността полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност попада в обхвата на оправомощителната заповед, поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.
Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка. Посочени са датата, мястото и обстоятелствата на проверката, автомобилът и съставеният АУАН. В този смисъл фактическото основание за издаването ѝ е определяемо. Това обаче не освобождава органа от задължението да изясни и обсъди всички относими обстоятелства, съществуващи към момента на издаване на акта.
Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.
В разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з) от ЗДвП е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство. В хипотезата на гг) мярката се прилага до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца, включително за нарушенията по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.
В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация по принцип попада в приложното поле на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, към който препраща чл. 171, т. 1, б. з) гг) от същия закон. Това обаче не изчерпва проверката за законосъобразност на административната принуда.
Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Затова състоянието на регистрацията към часа на проверката и състоянието ѝ към датата на заповедта следва да бъдат разграничени. Сключването на застраховка и възстановяването на регистрацията не заличават с обратно действие отразеното

прекратяване към 24.07.2026 г., но са пряко относими към необходимостта от административна принуда на 28.07.2026 г.
Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са наказание, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения и за осигуряване безопасността на движението. С оглед характера им административният орган е длъжен да извърши самостоятелна и мотивирана преценка за необходимостта от прилагането им към момента на издаване на заповедта, като обсъди всички относими факти и обстоятелства.
В случая между извършената на 24.07.2026 г. проверка и издаването на оспорената заповед на 28.07.2026 г. е налице времеви интервал от четири дни. На 25.07.2026 г., още на следващия ден след проверката, за автомобила е сключена и заплатена застраховка „Гражданска отговорност“. На същата дата в АИС на МВР е отразено служебното възстановяване на регистрацията при уведомление от Гаранционния фонд за валидна застраховка. Следователно към 28.07.2026 г. автомобилът вече е бил с възстановена регистрация и с действащо застрахователно покритие.
Съдът съобразява, че в регистрационната справка възстановяването е отразено в 10:43 часа на 25.07.2026 г., докато в полицата е посочено начало на покритието в 11:18 часа на същата дата. За разрешаването на настоящия спор не е необходимо да се установява причината за тази разлика, тъй като и двете обстоятелства предхождат издаването на заповедта с три дни. Несъответствието в часовете не опровергава установеното наличие на застрахователно покритие и възстановена регистрация към 28.07.2026 г.
Сключването на застраховката е пряко относимо към причината за служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, обусловено от уведомление на Гаранционния фонд за липса на задължителната застраховка. Същата разпоредба предвижда възстановяване на регистрацията при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка. В случая не е налице само основание за бъдещо възстановяване – такова вече е отразено в информационната система на МВР преди издаването на заповедта.
Оспорената заповед възпроизвежда констатациите за регистрационния статус към 24.07.2026 г., без да обсъжда последвалото възстановяване на регистрацията и без да съдържа преценка на застрахователния статус към 28.07.2026 г. Тези факти са съществували преди издаването на акта и са били обективно установими чрез проверка в информационните масиви, като регистрационната справка и полицата са представени и със самата административна преписка. Органът е следвало да ги установи и съобрази, вместо да изведе необходимостта от ПАМ единствено от наличието на съставен АУАН.
Доводът на жалбоподателя, че АУАН не притежава необорима доказателствена сила, не обосновава сам по себе си отмяната на заповедта. Съдът съобразява констатациите в акта за извършеното управление и съпоставя данните за прекратената регистрация с представената регистрационна справка. Дори при приемане на тези констатации обаче АУАН удостоверява състоянието към проверката и не установява необходимостта от прилагането на мярката четири дни по-късно, при вече настъпила и отразена промяна. Производството по прилагане на ПАМ е самостоятелно и не се изчерпва с възпроизвеждане на констатациите на актосъставителя.
Пропускът да се установят и обсъдят застраховката и възстановената регистрация е съществен. При съобразяването им органът е следвало да прецени дали към 28.07.2026 г. продължава да е налице необходимост от ограничаване на правото на жалбоподателя да управлява МПС. Тези обстоятелства са могли да обусловят различно разрешение, поради което неизясняването им представлява нарушение на чл. 35 от АПК. Липсата на съображения за тяхното значение и за необходимостта от мярката при актуалното фактическо положение не изпълнява изискването за

мотивиране по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Нарушението на административнопроизводствените правила е съществено по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК.
Наред с това заповедта не съответства на целта на закона. Към издаването ѝ състоянието, обусловило служебното прекратяване на регистрацията, е било преодоляно. При възстановена регистрация и действащо застрахователно покритие временното отнемане на СУМПС не преустановява това състояние. В акта не е обосновано как ограничението спрямо конкретния водач, въпреки вече настъпилата промяна, ще постигне превантивната цел на административната принуда. Предвиденият максимален срок до решаването на въпроса за отговорността не освобождава органа от задължението да съобрази целта на мярката при конкретните факти.
Неоснователно ответникът извежда необходимостта от прилагането на ПАМ само от първоначално установената липса на застрахователно покритие и прекратената регистрация. Съображението му за недопускане на движение на автомобил без застраховка се отнася до състоянието към проверката, но не отчита, че преди издаването на заповедта застраховката е сключена и регистрацията е възстановена. Административната принуда не може да се прилага като допълнителна санкция за вече установено поведение, отделно от предвидената за него отговорност.
В този смисъл са Решение № 21083 от 27.05.2026 г. по адм. дело № 3914/2026 г. и Решение № 25734 от 25.06.2026 г. по адм. дело № 6438/2026 г. на Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав.
Към изложеното следва да се добави, че жалбоподателят не е собственик на автомобила. Това обстоятелство е отразено както в АУАН, така и в оспорената заповед, в която като собственик е посочена К. Р. П.. Качеството му на несобственик не изключва само по себе си прилагането на ПАМ спрямо водача, но следва да бъде съобразено при общата преценка за съразмерност. При вече възстановена регистрация на чуждия автомобил и сключена застраховка преди издаването на заповедта не е обосновано защо е необходимо да се ограничава правото на този водач да управлява и други моторни превозни средства до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. Ограничението засяга лично водача и не може да се оправдае единствено с предходния регистрационен статус на автомобил, който не е негова собственост, след като това състояние е преодоляно.
Във връзка с възраженията за липса на уведомяване и знание за служебното прекратяване на регистрацията следва да се посочи, че настоящото производство има за предмет законосъобразността на принудителната административна мярка, а не реализирането на административнонаказателна отговорност. Субективното отношение на водача не се преценява по правилата за налагане на административно наказание. Затова заявеното незнание не се приема като самостоятелно основание за отмяна.
Доводите за неуведомяване на собственика и за непредставяне на първичното уведомление от Гаранционния фонд не променят решаващото за спора обстоятелство. Дори да се приеме отразеното служебно прекратяване на регистрацията към проверката, от същата справка се установява последвалото ѝ възстановяване преди заповедта. По тази причина отмяната не се основава на недоказано прекратяване към 24.07.2026 г., а на неизясняването и необсъждането на промененото фактическо положение към 28.07.2026 г. и на несъответствието на приложената при това положение принуда с целта на закона.
При тази фактическа обстановка следва да бъде съобразен и принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК, съгласно който административните актове и тяхното изпълнение не могат да засягат правата и законните интереси на гражданите в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В случая към издаването на заповедта регистрацията е била възстановена и

автомобилът е имал застрахователно покритие. Поради това приложеното лично ограничение не е обосновано с действителна превантивна или преустановителна необходимост и противоречи на принципа на съразмерност.
С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3 и т. 5 от АПК, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.
При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК разноски се дължат на жалбоподателя. Съгласно представения списък се претендират 5,11 евро държавна такса и 500 евро адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност е неоснователно. Съдът съобразява действително извършената правна помощ – изготвяне на жалбата и допълнението към нея, представяне на доказателства, обосноваване на искане за спиране на предварителното изпълнение и участие в откритото съдебно заседание. С оглед предмета на спора, обсъжданите въпроси относно регистрационния и застрахователния статус на автомобила и обема на осъщественото процесуално представителство заплатеното възнаграждение от 500 евро не е несъразмерно. Не са налице основания за намаляването му по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Разноските следва да бъдат присъдени в общ размер на 505,11 евро за сметка на СДВР, в чиято структура е органът, издал отменения акт.
Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав,

**РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003854 от 28.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.
**ОСЪЖДА** Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. И. Б., ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 505,11 (петстотин и пет евро и единадесет евроцента) евро.
Решението е окончателно и е подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изречение второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: